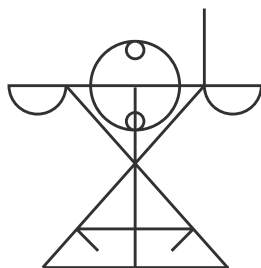

Храмът
Росица Милкова

Écrier

ХРАМЪТ

Росица
Милкова

Чудни пътешествия с Екрие

Издателство „Екрие“
2020

Храмът

В повечето ми стихове присъства думата „храм“, сякаш търся опора в място, където мога да бъда себе си, да призная кого съм обичала и защо, и кога съм грешила. В представите ми храмът не е само сграда, той е пустиня, море, небе, път, душа, дете, любим и най-често любов.

Разбира се, мистиката на непознати земи, култури, общности е много вдъхновяваща и плодотворна. Затова и пътуванията ми са в основата на стихосбирката. Храмът е винаги с мен, но за да стигна до него, трябва да стъпя на пътя, а той знае къде да ме отведе.

Хората, които срещам, играят огромна роля в написването на стиховете – те ме провокират, извисяват, утешават, омиротворяват и най-важното, те са моята муза.

Цветовете, ароматите, вкусовете, усмивките, болката, красотата, звуците – всичко може да ме вдъхнови, ако вибрациите ни са на еднаква честота, затова в разказите си използвам приготвянето на чай като водеща нишка.

За да събера всички парченца от пъзела, ми помогнаха тези, които обичат да четат поезия. Удоволствие е да създаваш за някой, който иска да те чуе.

Благодаря на хората, които виждат отвъд своите граници и нямат нужда от доказателство, за това, че постъпват правилно. Сърцата ни водят. Да тръгваме!

Индия, Джайсалмер. Храм на Буда

Благодарна съм,
че вицаги забравям,
на мястото закалвам светлиця,
в кутия си поставям спомени,
които да ме карат да летя.

Благодарна съм,
че се повтарям,
прегръщайки отново
нак света.

Пропуснатите елементи
ме вдъхновяват да се изявя.

Благодарна съм,
че в кръговрата
не се отказвам да вървя,
страстта ме следва безотказно
по стъжките ми до върха.

Гьореме

гроба на Руми

ТУРЦИЯ

Турция

– Добре дошли, заповядайте – усмихнато ни подканяше продавачът на чай. – Ще ви сервирам чая веднага.

– Какъв чай предлагате – попитах аз.

– Как какъв – турски, разбира се, най-добрият – и бързо нареди на служителите да приготвят маса и да ни сервират чай.

– Как правите чая в Коня – стана ми интересно.

– От черен чай, ама с чалъм, от два чайника един върху друг. В горния се слагат сухи чаени листа, с малко вода за запарка, а в долния вряла вода за разреждане на запарката – гордо ни разкри тайната си професионалистът, – ще запазите вкуса му завинаги като нещо необикновено, защото е направен с любов.

– Дай боже! – засмяхме се всички.

– Говорите добре български за турчин.

– Живял съм в България в младостта си, в Хасково, но нямам вече близки там. Вие от кой град сте?

– От София, дойдохме да се преклоним на гроба на Руми.

– Мевляна, чели ли сте стиховете му? Или сте дошли за ритуала „сема“?

– Не сме негови последователи, но уважаваме учението му.

– Ще ни разкажете ли повече за него.

– Във вашата страна също имате такъв поет – Орфей – със същите разбирания за живота и хората, само дето е свирел на лира, за да омайва животните, а Мевляна е танцувал „сема“, за да освободи духа си от телесното и да се устреми към божественото.

– Има нещо тракийско в него.

– По-скоро у неговия приятел Шемс от Тебриз, странстващ дервиш (този, който ходи от врата на врата), който променя философията на учителя изцяло, издърпвайки я от летаргията и илюзията на материалния свят. Дервишите водят аскетичен, изключително беден начин на живот. Те се славят със своята мъдрост, медицина, поезия, просветление и остроумие. Олицетворяват врата към Бога, чрез музиката и танца се осъзнава идентичността с Бога, който живее у всеки от нас.

– И неговият гроб ли е тук наблизо?

– Има нещо като храм, но без останки.

– Вие танцувате ли „сема“?

– Не, трудно е да изчистиш ума си и да запазиш концентрация при въртене около собствената си ос. Дясната ръка се вдига нагоре, чрез нея се приема божествената енергия, а лявата сочи надолу, за да се даде приетото. Затова и когато гледаш отстрани, също се зареждаш. Трябва да го видите, неописуемо усещане за единението с Бога. Ритуалът е послание за мир към света.

Пийки чая си, продавачът не спираше да ниже истории за Руми и Шамс, за софистите, за танците и движенията на ръцете, за Анадола и наследството от перси, сирийци, римляни.

Ще ви разкажа една история за бедния Юнус, който отишъл да моли за жито Хаджи Бекташ. Занесъл му торба с глог. Хаджи Бекташ го попитал три пъти какво иска – пшеница или светлина, сто пъти повече от глога. Юнус предпочел зърното, защото селото имало нужда от храна – светлината и мъдростта не се ядат.

На изпроводяк Хаджи Бекташ му казал:

– Зрънцето, което посяваш в земята, посей го и вътре в сърцето си. Грижи се за него! Така ще разбереш, че любовта е при теб. Само влюбеният може да разбере друг влюбен.

По пътя Юнус размислил и се върнал да поправи грешката си.

Хаджи Бекташ му казал:

– В този свят, синко, за всяко нещо си има причина. Ти дойде тук, за да намериш това, което търсиш. Ние ти дадохме това, което трябва да търсиш. Светлината на лицето е скрита в светлината на сърцето. Ключът за твоята врата вече не е при нас. Иди при Таптук Емре. Първо ще се посветиш на учителя си, това е първата крачка към любовта. Хвърли егото си на земята и го стъпчи с краката си, едва тогава ще станеш Себе си. Ще намериш себе си.

Отишъл Юнус при Таптук Емре да иска Мъдрост и Милост, поискал да се посвети на дервишкия път.

Таптук Емре му казал:

– Първата дума на дервишкия път е „предаване“ – безусловно и безвъпросно, тогава реката в теб ще намери пътя, а светлината ти ще освети първо теб. Когато ни видиш с окото на сърцето, тогава ще ни разбереш. Целият ще станеш сърце. С твоята истинност, смирение и човечност ще учиш хората какво е Любов, какво е братството.

Назначили го да събира дърва и да поддържа огнището. Потъпквайки егото си, той отваря сърцето си за Любовта и търсейки я, открива съмишленици и става вдъхновител с поезията си. Дълго време обикаля различни дергяси, търсейки отговора на какво е Любовта, последният учител го изпраща обратно при Таптук Емре, чиято дъщеря чака завръщането му. Но точно преди да пристигне, Касъм – друг ученик, убива от ревност момичето. В скръбта си Юнус разбира, че по пътя е забравил себе си. Понякога в името на любовта си човек жертва самия себе си. Тогава разбира, че е потопен в Любовта, която търси. Оттогава е наречен Гласът на любовта, увековечена в поезията му.

Турция, Гьореме. Полет с балон

Турция, Кападокия

Турция. Портокалова горичка до старата
крѐпост в Серик

Бели сенки се спускат по хълма
като лек и прозрачен воал,
Нищо живо не ще да пропусне,
само камъка, вечност създал.

По реката извива се пътя,
следвам стъпки от стари лета,
дишайки, нося, нарамила кръста,
от върха ще погледна света.

Намерих себе си
с човешка дреха,
в очите
цялата Вселена сбрап.
Ръката хванах му
и пръсти вилетохме,
завицаги ще казя
този плам.

Между земята и небето
създаде музика –
кодирано послание
за вечността.
Така в сънищата,
когато тръгваме,
пътеката ще е огряна
в светлиця.

В храма светъл
от вятър песен
пренася ни в древността.

Лети душата,
звездите впряга
в колесница по пътека,
обикаляща света.

Прозирам истината
и следвам знаците,
познаването ще ме спаси.
Да ния в шепите си
на глътки щастие,
във вечността
духът ми ще лети.

Без теб не свети слънцето
и огъня в сърцето не гори,
ще те потърся,
в съня изгубена,
безумно влюбени,
далеч от грабещи очи.

В огнен пръстен
танцуват жриците
под музика
със свещена честота.
Света притихнал е
да види чудото –
сливането с божествеността.

Завихрям, въртейки се, своята енергия,
Не танц, а магия творя.
Накрая ще седна точно в центъра
и тихо в екстаз ще шептя:
„Където поля, цветя ще поникнат
и светлина да разпростра.
Да бъде полезна,
откривайки истици,
и с доброта да се обградя.“
Ще взема от огъня, даващ ми сила,
и чрез страданието ще се преродя.
И пак ще политна,
за да достигна прозорец към нова земя.

Помолих бриза
да издуха мислите ми
там, където се реят хвърчилата.
Хубаво е да погледна
отгоре света
и да почувствам
тази свобода,
да заредя силите си.

За пътя попитах те,
поглед не спрях,
макар че дъха задържах.
Прегърна ме,
сякаш беше познат,
сърцето пред теб си излях.

„Посоката върна е,
стъпките крашци не трий,
откривай възшебството
нейде в душата
и всичко сетивно изий.“

Видях те,
макар че се стели мъгла.
Реален си,
топла вълна ме заля,
запали в мен светлица.

Следвам пътя, страннико –
в звезден ден.
Любовта ми облада ме изцяло.
влезе в мен и в съня ми,
за да нази духа окрилен.

Помолюх да имам звездите,
заклучени в малка хартия,
и всеки път в тях да се взирам,
когато не мога да дишам.
А после поисках Луната,
Онази, в червено огряна,
поглеждайки в нея, да вярвам,
че и ти си като мен на Земята.
Сега вече няма значение,
не търся в нощта светлина,
когато навън е студено,
оставам вкъщи сама.

Забравих да дишам,
защото в спора
ума на сърцето се спря.
Дори и не питам,
когато се боря,
дали съм от тази страна,
където ще мога в светлия поглед
да паля безценна искра.
Непужно оказва се как точно поемам
туй-важен за мене живот.
Сега съм спокойна,
дори да забравя,
ще дишам и с двете –
сърцето и белия дроб.

Пак се загубих
да търся вятъра,
сплел косите ми,
уви, напразно,
там някъде ще видя утрото,
но не и вихъра.
Докосна ме,
за да копнея по ласките му
и да мечтая да полетя с него.
Или ме научи да гледам нагоре
и да се наслаждавам на свободата.

Свири, китаро,
отнасяй мислите ми,
за да понее сърцето,
което търси щастието, скрито
в черупка нейде по света.
Не спирай, сестро,
в живота ми никой не лекува
така душата ми както твоята музика.

Уморен си, пътнико,
все да се скиташ,
с наранени крака.
Този свят,
пълен с измислица,
водата превърна в тъга.
Пият жадните,
бавно мокри дъжда,
гощи слънцето и потъва в нощта.
Пламва в мислите,
отравя света,
шири се, щом се засити с храна.
Дай ми, пътнико,
всяка болка, що видяла е твоите очи.
Ще открия възшебството
срещу мрака, където тежи.

Аз съм въздухът,
дишай
и в облаците да потънем
със забвение да се обгърнем.
Аз съм огънят,
стополи се,
а любовта ще ни превърне
в птици, от жаравата излитнали.

Пътища,
много извити реки,
клони разперени,
длапи към светлия храм протегни и бъди.
Скитнице,
с прах си посипала свойто лице.
Търсиш искрицата истина,
виж по-дълбоко в пламтящо сърце.
Њишките, нежно втъкани в крила.
Вятъра в танц те понася
и гоци от мислите тежка тъга,
топла прегръдка на любовта.
Думите, тази магия приспива ума,
но в тишината се ражда мелодия,
сбрала всичките пет сетива.

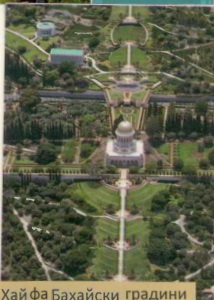

Иерусалим

Тел Авив

ISSUE IS
TICKET
WISH
YOU
WERE
HERE
1ST CLASS
TRAVELS
RIES PLACES
ENTURER
ABOARD

Хайфа Бахайски градини

Ейлат

Храм "Възкресение Христово,"

Финикови гори

פארק התנון ימי - אילת
The Underwater Observatory Marine Park - Eilat
www.coralworld.com/eilat

סלולר
07 56 18 13 5

Соломонов

ΜΑΡΤΩ
ΜΟΡΕ

Масада

Израел

В Израел можеш да видиш няколко традиции за пиене на чай. Евреите предпочитат да смесват зелен чай с мляко, мюсюлманите обичат черен, християните пият билков. Можеш да ги откриеш във всяко заведение, събрало хората без значение в какво вярват. Но откъде идва тази толерантност между различните религии, общности и култури в държавата?

Соломон бил мъдър владетел на юдейските племена. Баща му Давид го обявил за свой наследник, макар, че не е бил първороден, заради доброто му сърце и любовта му към Бога и народа. Седем години цар Соломон строил в Йерусалим храм Господен, за да чува молитвите на хората.

Днес само „Стената на плача“ напомня величествения дом, там, в пукнатините на камъка, всеки оставя написана на лист молитвата си към Създателя, там всеки има право да сподели болката си и да чуе гласа Му в сърцето си.

Цар Соломон ще остане в историята освен с умните си думи, но и с любовта си към Савската царица, заради която бил готов да се раздели с престола и с вярата си.

Царството на Шеба е било в земите на днешен Йемен. Освен злато местните жители извличали тамян от дърветата *Boswellia sacra*, много ценна смола, важна в ритуалите за умилостивяване на боговете, за разкрасяване и при погребване на мъртвите. Те вярвали в Богинята майка и Бога слънце. Савската царица преминава през Арабската пустиня близо 2000 км, за да достигне своята цел, да завладее

сърцето на цар Соломон и да му роди син, който получава от баща си най-ценните съкровища на Юдея: Кивота – Заветния ковчег, и пръстена му, както и най-добри учители.

Днешните наследници на цар Соломон приели не само мъдростта на владетеля си, но и широката му душа да вижда преди всичко човека, а не неговия социален статус, вероизповедание и пол.

